

HANNA LEE

PLANUL ASCUNS
AL
DESTINULUI

STYLISHED
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HANNA LEE

Planul ascuns al destinului / Hanna Lee. - Timișoara : Stylished,
2019

ISBN 978-606-9017-22-7

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

www.noicecitim.ro

Capitolul 1

Soarele de toamnă colora frunzele copacilor într-o multitudine de culori, dar căldura din acea zi era probabil o ultimă suflare a verii. Era o vreme perfectă de stat la terasă și savurat un Prosecco Blue, ceea ce făceau și cele trei prietene într-o după-amiază de vineri. Erau deja fiecare la al patrulea pahar și asta făcea ca orice problemă să fie deja tratată cu amuzament. Sau nu.

— Dă-mi o țigară că m-am enervat, se răsti Nicole la prietena ei care încerca să se ascundă după bretonul drept. Vrei să spui că nu te lasă să te duci la sora ta?

— Ba da, răspunse cealaltă fată, cea cu părul creț, roșie la față, văzându-se încolțită.

Îi aruncă o privire Dianei care stătea cu pachetul întins așteptând că Nicole să se servească, chiar dacă renunțase la fumat de câteva luni. Continuă:

— Doar că vrea și el să meargă. Zice că așa are ocazia să îmi cunoască mai bine familia.

— Dar poate vrei să îl bârfești cu soră-ta! spuse nervoasă. Înțeleg să meargă când e și soțul ei acasă, ei stau că băieții... cu ale lor... sau toți patru, la un joc, la o glumă... Dar când ea e singură și tu te duci pe la ea, el ce să caute?

Nicole luă într-un final o țigară pe care și-o aprinse repede și trase cu putere din ea.

— Nu știu... Poate greșesc eu, dar mi se pare exagerat.

— Ai dreptate, dar nu pot să îi spun să nu vină, se apără Violeta.

— De ce să nu poți? se auzi vocea Diane, care se juca cu bretonul.

Ridică încet capul și după ce văzu confuzia Violetei continuă.

— Dacă te deranjează mi se pare normal să aflu că vrei să stai de vorbă cu sora ta, așa cum stai și cu noi, vorbind treburi de-ale femeilor.

— Păi i-am cam dat de înțeles, însă a zis că el nu se bagă în discuția noastră, că el se joacă cu pisica... Știți că e înnebunit după mâte.

— Atunci fii mai clară cu el. Dă-o dracu' de mătă, tu îi spui clar să stea frumos acasă. Ai și tu nevoie de spațiul tău, chiar dacă ești aici cu noi sau la sora ta.

— Totuși să nu fim prea dure cu el, zise Diana. Sunt la început... e îndrăgostit... Dacă vrea să petreacă cât mai mult timp cu ea și cu oamenii din jurul ei, înseamnă că încearcă să-i intre în grații.

Și un zâmbet mare apăru pe fața ei, în timp ce privirea se îndreptă acum spre Violeta, devenind iar serioasă.

— Dar să nu te pună dracu' să nu-i impui niște limite, că altfel o să ajungi să nu scapi de el nici la baie!

Se lăsă pe spatele scaunului și oftă, apoi mai luă o gură din alcool.

— Oricum, cred că l-am speriat tare rău ultima dată dacă nu a mai vrut să vină și azi cu tine să ne vadă, începu Nicole să râdă.

— Eh... el zice că i-a plăcut de voi și chiar ar vrea să mai ieșim și altă dată, zise Violeta zâmbind pe sub mustăți. Zicea că poate trece și azi să mă ia și să mai rămână câteva minute.

Nicole pufni în răs, în timp ce Diana se rezemă cu coatele pe masă privind în direcția prietenei cu părul creț.

— Vrei să spui că după teoria ținută de Nicole ultima dată, el mai vrea să dea cu ochii cu ea?

— De parcă tu ai fost vreo sfântă... o acuză Nicole cu ironie.

— Eu am fost mai subtilă și, să recunoaștem, nu eram nici într-o perioadă prea bună...

Câteva clipe se lăsă tăcerea în timp ce fetele, gândindu-se la durerea prin care trecuse prietena lor în urmă cu o lună, când tatăl ei a murit. Câteva săptămâni Diana fusese foarte revoltată și avea tendința să respingă pe oricine, însă acum se mai liniștise și intrase încet, încet în starea ei de femeie calmă și răbdătoare.

— Amândouă ați fost răutăcioase, însă în limita acceptabilului, pot spune. Dovadă că el vrea să vă vadă și azi.

— E masochist... spune Nicole cu viclenie și cele trei începură să râdă. Dar măcar el vrea să ne vadă, completă ea privind-o pe Diana cu coada ochiului. Pe-al tău când îl mai vedem la față?

— Dar chiar, sări Vio, vă luați de-al meu, când Vlad n-a ieșit niciodată cu noi. Sunteți de aproape doi ani împreună și nu l-am văzut decât la nunți sau aniversări.

— Și înmormântări, completă Diana cu sarcasm.

— L-ai văzut tu, că eu nu l-am văzut cât am stat pe lângă tine, adăugă Nicole.

— Nu vreau să am din nou discuția asta... Știți că este foarte ocupat și nu mă deranjează. Eu mă

bucur că mă lasă să îmi petrec timpul cu voi fără să mă păzească. Mie mi se pare dovadă de încredere că nu trebuie să mă verifice.

Și încheie, privind-o cu ironie pe Violeta.

— Mda... cum zici tu. Măcar dacă ați locui împreună, aș fi înțeles atitudinea lui, dar așa...

— Nico, mie-mi place așa cum suntem acum. Fiecare cu locul lui, chiar dacă aproape în fiecare seară ne vedem sau rămânem unul la celălalt. El se trezește devreme să ajungă la spital, are ture peste ture, în ultimul timp a și călătorit mult... Aș sta mai mult singură în casa lui. Așa, la mine acasă, mă simt mult mai confortabil când el e plecat și pot să mă trezesc la ce oră vreau.

Zâmbea, însă în sinea ei știa că și-ar fi dorit ca el să aibă mai mult timp pentru ea, să fie mai atent, însă se obișnuise cu acest gen de relație. Ceea ce prietenele ei vedeau ca răceală din partea lui, ea o interpreta ca încredere.

Vlad nu era genul care s-o bombardeze cu întrebări, atât timp cât nici ea nu-l descosea de fiecare dată când el fugea pentru o urgență la spital. Aveau încredere unul în celălalt și astfel relația mergea de la sine. În ce direcție nici ea nu era foarte sigură, pentru că avea momente cum erau cele de acum când simțea că și-ar dori ca el să-i cunoască prietenele mai bine, nu la o simplă discuție la vreo aniversare, așa cum făceau iubiții celor două de lângă ea. Alungă din minte toate aceste mici dorințe ascunse și încercă să schimbe subiectul.

— Am început să lucrez la un nou proiect. Am un client care vrea să schimbe uniforme angajaților pentru sezonul de iarnă, așa că am două săptămâni să-i fac niște schițe.

— Cât de tare! exclamă Violeta. Ce face clientul ăsta?

— Are o cafenea în Viena și mai dorește să deschidă una și aici, în București. Are mereu idei și lucrăm foarte bine împreună de vreo doi ani.

— E tânăr? întrebă Nicole.

— De ce întrebi? Vrei să-i faci cunoștință cu iubitul tău? o atacă Diana amuzată.

— Nu. Dar poate cu tine... spuse și bău repede din pahar, uitându-se în altă direcție.

— Nu e tânăr și are o soție minunată, căreia îi fac rochii pentru galele și evenimentele la care merge. Sunt niște clienți importanți și știi regula mea: don't mixt business with pleasure.

— Ei bine... o întrerupse Violeta, eu aș fi amestecat un pic ceva cu tipul ăla blond pe care mi l-ai prezentat la ultimul tău eveniment. Mark... șopti aceasta visătoare.

— Și din ce am văzut și el ar fi amestecat ceva cu Diana...

Nicole îi aruncă niște priviri Diane rididând din sprâncene cu subînțeles, ceea ce pe aceasta o făcu să râdă.

— Nu este singurul meu client interesant... însă toți fac parte din categoria bărbaților luați, care caută doar o aventură. Și, pe lângă aceste amănunte, să nu uităm că nici eu nu sunt liberă să îmi fac de cap, așa că aș avea doar de pierdut. Deeci, nu mă gândesc la ei decât ca la niște clienți care îmi aduc foarte mulți bani atât timp cât eu sunt drăguță cu ei.

Discuția continuă în jurul acestui subiect, Vio și Nicole arătându-și invidia vizavi de lumea frumoasă în care Diana se învârtea datorită afacerii pe

care o avea în fashion. Creațiile ei erau cunoscute în cercuri restrânse, însă de ajuns cât să îi asigure un trai liniștit și invitații la majoritatea evenimentelor mondene, unde mereu mergea cu câte o prietenă, Vlad nesuportând acest gen de ieșiri unde considera că nu cunoști decât oameni superficiali care atunci când se lovesc de realitate se trezesc pe masa lui de operație.

Diana ajunse acasă după ora șapte, un pic amestită de la atâta prosecco și parcă simțea că i se făcuse din nou foame. Își verifică telefonul și nu avea niciun mesaj, așa că decise să îl sune pe Vlad și să îl întrebe dacă are timp să ia cina împreună.

— Neața, Dy! se auzi vocea vioaie a acestuia.

— Neața? E deja întuneric afară, dragul meu.

— Ei... eu m-am trezit acum o oră după o a doua repriză de somn. Cred că mai am de recuperat după turele de noapte de săptămâna trecută. Tu ce faci?

— Am ajuns acum acasă și-mi e foame, așa că mă gândeam că poate vrei să mâncăm împreună.

— Păi eu am mâncat, dar dacă vrei vino pe la mine și mai comandăm ceva.

— Am ajuns de cinci minute acasă și n-am niciun chef să ies din nou în traficul care e acum în oraș, așa că mă gândeam să ne vedem undeva pe la mijloc.

— Dy, nu te supăra pe mine, dar sunt prea amețit după ce am dormit toată ziua iar mâine dimineață trebuie să fiu la spital la șase. Hai să ne vedem mâine seară și mă revanșez cu o cină copioasă.

— Ok, se conformă aceasta. Atunci o să comand ceva doar pentru mine.

— Așa să faci, dar vezi să nu se facă prea târziu. Și ai grijă la ce oră te culci...

Diana își recunoscuse că în ultimele zile stătuse până târziu să lucreze la ultimul proiect și din cauza asta nici nu mai avusese timp să se vadă cu Vlad, însă el fusese înțelegător și chiar insistase ca ea să se concentreze pe proiect.

Mai povestiră mărunțișuri și apoi își comandă mâncare și un desert consistent.

Puse playlistul deja obișnuit care o ajuta să intre în starea de zen și, după ce făcu un duș, se întoarse în sufragerie să-și ude cei doi palmieri Areca și cei trei bonsai pitici pe care îi trata și-i îngrijea ca pe copiii ei.

Își încheie lucrul după ora două, spre dimineață, când simți că ochii o dureau și ochelarii îi lăsaseră urme pe nas.

Obişnuita cină săptămânală, ținută în vila familiei Diaconu, mereu pica în zilele în care Victor avea altceva mai bun de făcut. Ritualul acesta fusese o măsură disperată de-a Elenei pentru a-și vedea măcar o dată la două săptămâni cei trei copii care păreau din ce în ce mai ocupați, nemaiaivând timp să-și viziteze părinții. Victor își iubea familia, dar întrunirile astea i se păreau prea forțate și le făcea mecanic, fără niciun entuziasm. Totuși trebuia să recunoască că dacă n-ar fi fost ele, din proprie inițiativă nu s-ar fi dus în vizită la părinți.

Simona, surioara lui de douăzeci și trei de ani, mai trecea pe la el la birou și mereu îi plăcea să se facă utilă prin firmă. Era studentă la literatură și urma să meargă la studii în Anglia, dar până atunci profita de atenția părinților care o răsfățau înainte de plecarea programată pentru începutul anului următor.

Mihnea era fratele mai mare, care după ce împlinise treizeci de ani se alăturase tatălui la conducerea firmei de construcții, luându-și foarte în serios rolul de viitor lider, în special după ce Victor le dăduse de înțeles că el va urma un alt drum față de ceilalți bărbați ai familiei. Așa că Mihnea devenise încet un bărbat care își luase responsabilitățile foarte în serios, iar acum își trata frățiorul ca pe un om matur, uitând să mai facă câte o glumă așa cum făcea când erau mai tineri.

Victor mereu avusese sentimentul că fratele lui era încă supărat că acesta nu alesese să meargă pe

drumul tatălui lor, așa cum mereu spuneau când erau mici. Însă Victor, la douăzeci și doi de ani, după ce pierduse vremea prin firma familiei, și-a dat seama că lumea aceea nu este de el și a urmat una din specialitățile studiate în facultate, făcându-și o afacere de design interior. Mai avea o lună până la cea de-a douăzeci și noua lui aniversare și adunase până acum o mulțime de premii, plus apariții în reviste ca „Forbes” și „Business Magazine” pentru succesul pe care îl avea.

Chiar dacă Traian Diaconu își dorise ca și fiul cel mic să i se alăture, acum era mândru că acesta își urmase inima și reușise în domeniul care îi plăcuse. Câteodată chiar se gândea cu uimire că acesta avea mai mult succes decât el.

Cina a decurs ca de obicei cu întrebările obișnuite ale doamnei Elena: „Ce-ați mai făcut?”, „Mâncați destule fructe?”, „Să nu săriți peste micul dejun, da?” și mereu culmina cu subiectul „nunțile băieților ei” pe care le aștepta.

La subiectul acesta Victor era cel mai atacat. În special după ce anunțase cu un an înainte că rupsesse logodna cu Irina și că planurile de căsătorie sunt puse în așteptare pentru o perioadă mai lungă de timp. Nimeni nu știa ce se întâmplase și de ce totul fusese anulat așa brusc. Irina plecase pentru două luni din țară, iar când s-a întors relația părea că și-a reluat cursul, însă niciun anunț oficial nu se mai făcuse. Era un subiect pe care Victor refuza să îl discute, însă el știa foarte bine motivul pentru care oprise toate acele planuri cu un an înainte.

Nu povestise nimănui pentru că știa că nimeni nu îl va înțelege, iar acum încă era confuz și nu știa în ce direcție să meargă, așa că reluase relația cu Irina, dar nu-i mai făcuse nicio promisiune. Nu putea atât timp cât era cineva pe lumea asta care și după ani de zile reușise în cincisprezece minute să îi dea toată viața peste cap, la fel cum o mai făcuse cu ani în urmă.

În urmă cu doisprezece ani. Atunci începuse pentru el ceva ce nu credea că o să existe veșnic în el. Sau poate cu mult înainte? O știa pe acea persoană de când erau mici. Tatăl ei și domnul Diaconu fuseseră prieteni din tinerețe și din acest motiv, cam o dată pe an, aveau ocazia și copiii să se întâlnească la câte o reuniune. Însă întâlnirile acestea s-au rărit și, după un timp, cele două familii au avut din nou ocazia să se reîntâlnească la o nuntă, unde Victor, un adolescent de vreo șaptesprezece ani s-a îndrăgostit pe loc de cea pe care nu o mai văzuse de peste trei ani și care se transformase parcă peste noapte într-o domnișoară elegantă, cu părul blond vopsit, prins într-un coc și cu câteva șuvițe rebele lăsate să îi cadă pe umerii goi. Purta o rochiță albastră cu corset care îi evidenția ochii și mai albaștri față de ultima dată când o văzuse. Rochița era dintr-un material fin, își amintea și acum textura pentru că o atinsese când dansase cu ea în acea seară. Erau la aceeași masă și, din prima clipă când s-au văzut s-au așezat unul lângă altul povestind întâmplări din ultimii ani, vorbind despre muzică și cărți. Fusesse ca o primă întâlnire, mai reușită decât oricare alta pe care și-o

imaginase el vreodată. Nunta se întinsese pe un weekend întreg, așa că cei doi petrecuseră destul de mult timp împreună, ignorându-i pe cei din jur care păreau că nu observă apropierea tinerilor. Dar când weekend-ul s-a terminat, fiecare s-a întors la viața lui. Chiar dacă el și-ar fi dorit să îi mărturisească feței sentimentele de care era acum perfect conștient, știa că ea avea o relație cu altcineva așa că a lăsat-o să plece fără să-i spună nimic. Dar pe lângă asta, îi fusese frică că ea, era mai mare cu doi ani, să nu rădă de mărturisirea lui inocentă.

În toți acești ani a regretat lașitatea lui din acel moment și mereu s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi luat-o de mână și i-ar fi spus tot ce simțea. O mai visa și acum, însă gândul că poate și ea simțise la fel îi dădea un sentiment de regret.

Și, după unsprezece ani, timp în care nu se mai văzuseră și nu-și mai vorbiseră deloc, a revăzut-o la un eveniment caritabil.

În toată mulțimea de oameni îmbrăcați black tie, ea îi păruse cea mai sclipitoare și a zărit-o din clipa în care a intrat în sala mare. Purta o rochie neagră, mulată pe corpul subțire, cu omoplații goi și un decolteu mic în față. Părul, acum revenit la culoarea naturală de șaten închis, îi cădea în bucle mari peste umeri acoperind pielea dezgolită a spatelui. Îi privea de la distanță mișcările grațioase și-i invidia pe cei care aveau ocazia să o atingă când îi erau prezentați. Și zâmbetul ei, la fel de luminos ca ultima dată când râsese la glumele lui, acum părea matur și... forțat.

Trecuseră destule clipe de când nu-și mai luase ochii de la ființa ce se opriase la numai câțiva metri